

MI ESTAS DAŬRE KUN VI

Spite de persekuto kaj sufero ne perdu esperon kaj paciencon

Ankaŭ ni, kristanoj, estas tentataj atendi nian feliĉon en bonaj vivkondiĉoj: sano, vivnivelo, rekono... Sed Jesuo al ni antaŭdiris malfacilaĵojn kaj batalon. Sed Li donis al ni ankaŭ promeson: „Mi estas kun vi ĉiujn tagojn ĝis la maturiĝo de la mondaĝo.“ (Mat 28,20)

Antaŭ nelonge mi legis libron pri unu el lastaj maljunuloj en rusa monaĥejo Optina, pri beata Nektarij, kiu tie vivis kiel monaĥo en famo de sankteco kaj poste estis mallibere-rigita. Tio estis en la jaro 1923, en la tempo, kiam eksplodis revolucio kontraŭ eklezio kaj la kredanta rusa popolo travivis sian ege kruelan kulminon. „Ĉu nun alvenas antikristo, ĉu nun alproksimiĝas fino de la mondo?“ – kun tiu deprimdemandado sin turnadis la homoj al la beata Nektarij. Ili devis spekti, kiel murditaj estis miloj da monaĥoj kaj pastroj, multaj monaĥejoj estis fermitaj kaj likviditaj kaj la profetaĵoj pri la fino de la mondo multiĝis kiel fungoj post la pluvo.

Kaj kia estis respondo de tiu ĉi sankta viro? „Estas multaj homoj, kiuj okupiĝas pri signoj de la fino de la mondo, sed pri sia propra animo ili ne zorgas. Ja la homo ne bezonas scii tempon de la dua alveno de Kristo. »Viglu kaj preĝu« (Mat 26,41), diras la Savinto. Tio signifas, ke ne estas necese antaŭdiveni la okazontaĵojn. Ĝustatempe al la fidelaj servantoj de Dio estos ĉio anoncita.“

Tiu ĉi respondo de la iluminita viro estas valida same nuntempe kiel tiame. Ni, la homoj, volas scii, kio okazos en estonteco, sed pri la propraj animoj ni ne zorgas...

Kiel tio estas vera! En multaj piaj kristanoj estas nuntempe disvastigita morna humoro de la mondfino, kiu tiel estas kontraŭdira al la kristana spirito de la espero, la aflikta vivsento, ĉe kiu oni ne konsideras feliĉigan ĉeeston de la Sinjoro.

Kaj kie tiu ĉi malheleco enpenetras hej-

mon, tie ĝi venenigas la tutan familion, forprenas de la infanoj kuraĝon kaj pli poste ĝi plej ofte estigas reziston, ja eĉ malamon kontraŭ la gepatroj kaj la eklezio. Ĝi estas preskaŭ neelkuracebla animmalsano, pri kiu la papo Francisko diras: „Malgajeco estas satana sorĉo, kiu malmoligas kaj amarigas nian koron.“

De la tempo, kiam vivis monaĥo Nektarij, forpasis jam preskaŭ 100 jaroj – kaj Kristo ankoraŭ ne venis. La mondo ekde tiu tempo estis difektita per pluaj revolucioj kaj civitanaj militoj. Eksplodis nova mondmilito. „Misteron de maliceco“, tiun satanan realecon, disvastigas senbride preskaŭ ĉiuj teknikiloj, tial ĝi okupas pozicion en la tuta mondo en ĉiuj sferoj de la homa, socia kaj politika vivoj. Tutmonde la homoj malstime sin forturnas de Kristo aŭ kontraŭ kristanismo kiel „la plej granda malfeliĉo de la homaro... Kritikanto de la kristanismo ne haltu antaŭ priskribi la kristanisman kiel abomenindan.“ Tiel skribas Nietzsche en la libro *Der Antichrist*.

Sed ĉi ĉio estas al ni en la Biblio antaŭdirita, por nia konsolo, por nia kuraĝigo, kaj tial ni ne havas kaŭzon por paniko, por pesimismo kaj malkuraĝiga timo, kiujn havas tiuj, kiuj vivas sen espero. Eĉ ne sur unu paĝo de la Biblio estas skribite, ke ni havos ĉi tie surtere komfortan vivon, se ni apartenos al Kristo.

Male estas tie skribite, ke ol la tempo proksimiĝos al la fino, la potenco de la satano kreskos, por ke la batalo kontraŭ Kristo (en la socio kaj la eklezio) fortiĝu. Katekismo resumas tre bone kaj koncize, kion la Biblio pri tio diras:

- „Antaŭ alveno de Kristo devas la eklezio trairi finan provon, kiu skuigos kredon de multaj kredantoj.
- La persekutado, kiu akompanas ĝian migradon en la mondo, malkaŝos »misteron de

la falseco« en simileco de la religia trompo, alportanta al la homaro ŝajnigan solvon de iliaj problemoj koste de ilia apostatiĝo.

- La plej granda religia trompo estas la trompo de antikristo, tio estas la falsa mesieco, per kiu la homo glorigas sin mem anstataŭ la Dio kaj lia Mesio, kiu en la korpo venis.“ (KKE 675)

- „Alveno de glorigita Mesio estas en ĉiu momento de la historio haltigita, ĝis Lin akceptos »tuta Israelo«, kies »parto obstinigi sin« en malkredo rilate al Jesuo.“ (KKE 674)

Tiujn ĉi kvar frazojn ni devas havi senĉese antaŭ la okuloj, ni devas la konformajn lokojn, kiujn prezentas la katekismo, en la Biblio trovi kaj legi. El tio ni devas konkludi, ke la persekutado de la eklezio en la 20-a jarcento kun milionoj da martiroj estis parto de la „fina provo“, sed kio nin ankoraŭ atendas, tio estas al ni kaŝita.

La maljunulo Nektarij sin foje esprimis tiel: „Niaj la plej profundaj afliktoj aspektas kiel kula piko en komparo kun malgranda parto de la estonta jarmilo.“

Ke nuntempe (en Okcidento) nur malmultaj kristanoj per la tuta koro aliĝas al la eklezio kiel al la lumo de Kristo kaj al la patrino de nia ĝojo, kaj eĉ al en kaŝiteco ĉeestanta resurektinta Kristo mem, estas la ĉiutaga sperto. Alikaze la paroĥestroj en la vilaĝaj paroĥoj ne nuligus gravan nombron da mesoj en labortagoj, ĉar neniu venas por ilin ĉeesti.

Ke en la tuta mondo sin entrudas spirito de antikristo – la spirito de mensogo, ŝajnigita piaĉeco, malĉeesto de la ĝojo en pensado kaj cerbumado de la homoj, registaroj, teologioj, en multaj partoj de sekularigita popola eklezio – tion povas vidi ĉiu, kiu havas la okulojn. Tiu ĉi spirito de mensogo jam dum jardekoj pere de medioj trovas eniron en ĉiujn hejmojn, ankaŭ en niajn korojn. Ĝi estas enpenetranta ĝis plej flanke situantan afrikan kabanon kaj nebuligas kaj degeneras eĉ „bonajn, piajn kristanojn“, malaktivigas

kaj forlogas ilin de la spirito de ĝojo, de la spirito de Jesuo Kristo kaj perceptado de lia feliĉiganta ĉeesto.

Kiom da deprimiĝo kaj rezignacio videbliĝas pere de televidekrano, kiom da opono kontraŭ sankteco, vero, eklezio! Sed kiu volas rezigni senbordan proponon de brilvibranta trompema bildo kaj rezigni la informojn kaj komforton?

Kio koncernas konverton de judoj, kiu devas antaŭi alvenon de la Sinjoro en gloro: Kiu iam opinius kiel eblan, ke foje (de la Dua Vatikana Koncilio) okazos interpacigema, ja eĉ amikeca interparolo inter judoj kaj kristanoj, kiu de tiu tempo estas realiganta fare de ĉiuj papoj. Sed tio estas nura komenco de tio, kio antaŭos la gloran alvenon de la Sinjoro.

Pacienco estas ordono de la hodiaŭo, persisto kaj pacienco! Tamen hodiaŭ okazas nekredablaj aferoj por tiuj, kiuj observas eventojn en la lumo de Kristo.

Tial havu, karaj legantoj, neniujn falsajn esperojn, per kiuj estas kamufladaj faktoj de la Biblio kaj kiuj nin volus forlogi de postulo de Kristo je vigleco kaj preĝo, je fideleco kaj persistemo en la sufero. Prefere memoru pri averto de sankta Aŭgusteno, kiu devis jam en la 5-a jarcento memori al multaj kristanoj, kiuj en angoraj tempoj sin turnis al utopiaj esperoj de la paco kaj gloro: „Se vi estas veraj kristanoj, preparu vin je suferoj en tiu ĉi mondo. Ne esperu je pli bonaj kaj pli trankvilaj tempoj. Ne trompu vin. Tion, kion ne promesas al vi evangelio, ne promesu al vi mem.“

Sed tion ĉi al ni la evangelio promesas: „Mi estos kun vi ĉiujn tagojn ĝis la maturiĝo de la mondaĝo.“ (Mat 25,20) Ĉiutage, ĉiun horon! Kaj ankaŭ: „Mi venis lumo en la mondon, po ke ĉiu, kiu kredas al mi, ne restadu en mallumo.“ (Joh 12,46) Mi estas via lumo! Se vi kredas, vi ne plu estos en la mallumo de via afliktiĝo kaj malĝojo. Ekpensu: „La kredo ne estas lumo, kiu forigas ĉiun mallumon, sed lumilo, kiu gvidas niajn

paŝojn dumnokte, kaj tio sufiĉas por la vojiro.“ (Papo Francisko en encikliko *Lumen fidei*) Kaj tio sufiĉas por la vojiro – ankaŭ por la via!

Ne postulu aliajn lumojn, kiuj sin montros kiel erarlumetoj kaj enĝetos vin en profundan afliktiĝon. Kaj kio rilatas la estontecon, kion vi vere devas scii, tio estos al vi ĝustatempe anoncita fare de la Spirito de la Sinjoro... „Li parolos ne de si mem, sed kion ajn li aŭdos, tion li parolos, kaj li anoncos al vi venontajn aferojn.“ (Joh 16,13) „Sed gardu vin, por ke viaj koroj ne estu ŝarĝitaj de trosatiĝo kaj ebrieco kaj zorgoj pri vivrimedoj, kaj por ke tiu tago ne venu al vi subite... Sed viglu en ĉiu tempo, preĝante, ke pro-

speru al vi saviĝi de ĉio, kio okazos, kaj stari antaŭ la Filo de homo.“ (Luk 21,34-36)

Helpu, Patrino, al nia kredo! Malfermu niajn orelojn al la Vorto, por ke ni distingu voĉon de Dio kaj lian vokon... Helpu nin, por ke ni al Li tute fidu, kedu je Lia amo, antaŭ ĉio en momentoj de afliktiĝo kaj kruco... Memorigu al ni: Kiu kredas, neniam estas sola. Instruu nin, por ke ni rigardu per okuloj de Jesuo, por ke Li estu lumo sur nia vojo. Kaj ke tiu ĉi lumo de la kredo en ni senĉese kresku, ĝis venos tiu tago sen la fino, Jesuo Kristo mem, via Filo, nia Sinjoro! ■

(Preĝo konklude de la encikliko Lumen fidei)

Urs Keusch

El VISION 2000 – 5/2013